

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: כח התפילה

פרשת מטות מסעי

בס"ד | גיליון מס' 289

מה 'שיבש' את מסלולם של מאה אלף דולרים, ומדוע?

הרגו בחרב! (ל"א, ח)

והדאגה, מתוך חוסר הוודאות והרעדה העולמית - נשוב ונישא אליו עיניים, נחבר אליו מחדש ונדבר אתו על הקשיים שלנו!

כן, כי בימים כתיקונם, עלול האדם לחשוב שבסך הכל חייו בשליטה. 'בגדול' הכל בסדר. סדר יומו יציב, בריאותו תקינה, חינוך ילדיו פועל כנדרש, פרנסתו יציבה. זה יוצר קושי להרים עיניים ולהתפלל לה', כי התחושה היא שהכל מובן מאליו, פועל בכל מקרה, עובד ממילא. לכן בורא עולם מעניק לנו מתנה - וירוס שיהפוך את העולם, כדי לצבט אותנו ולהעיר את לבבנו, למען נישא אליו את עינינו ונבקש ממנו את כל מה שחשבנו שהוא שלנו!

והמצויאות מוכיחה: אם בעבר היו מי שהתקשו להתפלל, הרגישו שהכל די בסדר ולא חסר דבר, הרי שבחודשים האחרונים, עם העולם המתהפך, נהפכו גם הקרביים של כולנו, וכולנו אחוזי דאגה ומתח. בורא עולם עושה זאת כדי לפקוח לנו את העיניים, כדי שנבין שאנחנו ברגעי הזדמנות, להתחבר אליו מחדש, לשאת אליו עיניים ולבקש ממנו את כל מה שחשוב לנו!

אשרינו שזכינו לחיות בתקופה, שלמרות הדאגה השוררת בה - יש בה כזו מעלה ייחודית. כל אדם, בכל רחבי תבל, יודע שאין לו שליטה על המחר. העולם כולו מבולבל ונוכח, ובני האנוש בתוכו - מודאגים ותוהים. זה כמו פנס בוחק בעוצמה: יהודי, פתח את העיניים ושא אותך לאבא, תדבר אתו ורק אתו, רק לו יש שליטה על המצב, רק הוא יכול לעזור!

פרשת השבוע מספרת על בני ישראל שהרגו את בלעם בחרב. רש"י מגלה שנהרג בחרב בדווקא, כיוון שהוא ביקש לפעול בחרב שלנו - היא הפה בו אנו מתפללים, ולפיכך גזלנו ממנו את חרבו שלו, והרגנו אותו בעזרתה. כי הנשק היהודי הוא הפה - החרב שלנו. אנו מתפללים לבורא עולם, מבקשים ממנו, פורשים את קשיינו בפניו ומתחננים לעזרתו - זה ורק זה הנשק שלנו, בעזרתו נצח כל צרה וצוקה, אויב ומועקה, בעיה וקושי!

זה הזמן להבין את האיתות האלוהי, לשאת עיניים לבורא עולם. לו יש שליטה על המצב, כן, גם עכשיו. עכשיו אנו גם רואים זאת בעיניים, חשים את זה בכל יום. אחים יקרים, יש לנו נשק חזק, מנצח וירוסים ומדבירי נגיפים, מבטיח נחת יהודית ומעמיס חשבונות בנק, פותר בעיות ושובר מחסומים. ולנשק הזה קוראים: תפילה.

הבה נשתמש בנשק הזה, עכשיו הזמן לנצל אותו. לבוא לבורא עולם שלוש פעמים ביום, לבקש ולהתחנן לפניו. להתפלל כראוי, בכוונה, בהתלהבות, ביישוב הדעת,

הימים שאנו מצויים בעיצומם, תוך כדי סחרחורת עולמית ותבהלה שהולכת ומתעצמת, אינם ימים קלים. המצב הבריאותי לוט בערפל, העולם הכלכלי קורס לתוך עצמו, מוסדות החינוך פעילים ואינם פעילים גם יחד, וכל לב יהודי תמיה ומודאג. מתוך חוסר מנוחה. כל מי שעיינו בראשו, מבין מיד שמהומת עולם שכזו תובעת משהו, יש בה הרבה יותר מרמז, סוג של תמורר בוחק מאבא שבשמים. מה הוא מבקש מאיתנו? לשם מה הביא עלינו את הצרה הזו? מה הוא תובע שנבצע?

קשה לדעת דרכי בורא עולם, ובכל זאת, ניתנת לנו הזכות להתבונן בהיסטוריה של עם ישראל, ולדלות פנינים ממה שגילו לנו חכמינו ומאורינו, מהם נלמד כיצד לפעול בעת הזאת. אחת הפרשיות הכאובות שחוו בני ישראל במדבר, הינה ה'נחשים השרפים' שהסתובבו בעם, נושכים ומדביקים ארס, ויוצרים מהומה גדולה במחנה. בורא עולם מבקש ממש רבינו להציב נחש נחושת על עץ גבוה, וכל הנשך - כל מי שנדבק במגיפת הנחשים המשתוללת, ירים עיניו אל נחש הנחושת ויחיה.

את משמעות 'סדר הרפואה' הפלאי הזה, חושף בעל האור החיים' הקדוש ז"ל בביאורו בפרשת חוקת, פרק כ"א פסוק ח', ודבריו עומדים ומזהירים, עד שנצטט אותם בלשונו המתוקה מדבש: 'כי השם חפץ שעייניהם יהיו תלויות לאביהם שבשמים, למחיתם ולכל צרכיהם וללא מבטח זולתנו... כדי שיהיה ליבם תמיד באין הפסק קרוב להשם, כבן המצפה לשולחן אביו ערב ובוקר בכל עת וזמן!'

כלומר: הסיבה לכך שבורא עולם הביא קשיים על עם ישראל במדבר, היתה כדי שישאו אליו עיניים. כדי שיתפללו אליו, יתחברו אתו, יבקשו ממנו - ויחוו שהם סמוכים רק על שולחנו. בני ישראל התרעמו והתלוננו על הקשיים, ולכן שלח להם ה' עוד קושי, גדול מקודמיו, למען יידעו כי זו ורק זו הדרך: להרים עיניהם ולצפות לבורא עולם, לבקש ממנו ולהתחנן לפניו. ולכן, גם רפואתם היא רק בנשיאת עיניהם השמימה, כי זו מטרת הקשיים מלכתחילה!

ומכאן לזמננו: העולם כולו חווה טלטלה, קושי שכמותו לא היה עשרות בשנים. אין איש שיודע מה יהיה מחר, עם הבריאות והפרנסה, עם חינוך הילדים ועם שגרת החיים. אז למה? לשם מה הקדוש ברוך הוא מביא עלינו כאלה קשיים? מדוע הוא מעמיד אותנו בהתמודדות הזו? על שום מה שלח נגיף קטנטן לשבש לנו סדרי עולם?!

הנה, הנה התשובה: כי הוא מצפה שנרים אליו עיניים. שנתפלל אליו. שנבין שכל החיים אליהם הורגלנו, הבריאות המבוטסת, מוסדות החינוך הפעילים, המשכורת שנכנסת, שגרת החיים היציבה - כל זה לא קיים עוד, יהיה ואיננו. ועתה, מתוך המתח

חשבון חשמל ששולם בדמי דירה...

אם כולנו יודעים שחשבון החשמל מגיע אחת לחודשיים ומרוקן את חשבון הבנק באבחה אחת, הרי שיהודי אחד ניצול מגזירה זו. מסיבה טכנית לא ברורה, שמו נשמט ממערכת המיחשוב של חברת החשמל. ארבע שנים תמימות חלפו בלי שקיבל ולו חשבון חשמל אחד, והוא כבר הרבה אולי פטרו אותו מתשלום לנצח...

אלא שביים מן הימים, מערכת הבקרה חשפו את העניין, והוא קיבל חשבון חשמל על ארבע שנים בבת אחת. 50,000 ₪ תבעו ממנו לשלם, והוא חש אבוד במערכה. חמישים אלף ₪? - מנין לו סכום כזה בעיצומו של יום? מהיכן ישיג הון עתק שכזה ביום בהיר אחד?!

אלא שחברת החשמל לא אבתה לשמוע על פריסת תשלומים או פתרון אחר. אחת היא לה - התברר שמדובר בטעות, הוא צריך לשלם בסכום של 50,000 ₪, ועליו לשלם הכל, באופן מיידי. הוא ידע שאין לו מהיכן לשלם, ופנה לאבא שבשמים במילים שלו, כשהוא מבקש: 'אבא, מי כמוך יודע שאין לי מהיכן לגייס סכום כזה. אנא אבא, עזור לי לעמוד בזה!'

בינתיים הימים חולפים. הוא מוסיף להתפלל מעומק לבו, מצפה לישועה. אלא שביים בהיר נקשו בדתו שני חשמלאים חמורי סבר, והודיעוהו כי יש לו רגע שעה עד שהוא מנתקים את זרם החשמל, וזו התראה אחרונה בהחלט!...

האברך חש אובד עצות, התפלל שוב לבורא עולם והחליט להתקשר לאמו, לשואלה אם יש לה רעיון מנין ללוות סכום כזה. בשמועה את דבריו, קפצה האם המבוגרת ממקומה ואמרה: 'בדיק עכשיו, ממש עכשיו, חתמתי, חוזק למכירת דירת ירושה שלי. שנה וחצי אני מנסה למכור, ובדיק הרגע נחתם החוזה וקיבלתי 50,000 ₪ כתשלום ראשון בחתימת החוזה. הכסף מוכן לך!'

האברך נדהם מיד ההשגחה, כיצד בורא עולם עמד לצידו עד הרגע האחרון. הוא שילם את חובו והציל את המשך זרימת החשמל בביתו, וסיפר את סיפורו למען נדע כולנו: כן, יש לנו כתובת. אם יש לנו שעת צרה או מצוקה, זה נועד לחבר את זרם החשמל בינינו לבין אבא שבשמים, להדק אותו. הבה נפנה אליו ונדבר אתו, נתפלל אליו כראוי ובכוונה, ונזכה שהוא יושיענו ויגאלנו תמיד!

לעילוי נשמות
ה"ר משה יהודה ב"ר שלמה ז"ל מרמורשטיין
נלב"ו כ"ז אייר תשע"ח | הוציא ע"י המשפחה

לעילוי נשמות
ר' שלמה פרץ ז"ל בן מאיר הלוי גולדשמיט (אריאלי)
ת.נ.צ.ב.ה.

להגיע בזמן לתפילה ולכבות את הסולרי מתחילת התפילה ועד סופה. זה הזמן לחדד ולאמץ את נשק התפילה שלנו, כי בורא עולם הטיל עלינו את הקושי כדי שנשתמש בכח התפילה ונישא אליו עיניים, אז נעשה זאת בשמחה ונתחבר אליו באהבה, והוא רחום שומע תפילת כל פה ויושיענו בקרוב מאוד!

מהו יעד הדולרים?

כשנקלע ר' משה, יהודי יקר וירא שמים מבני ברק, לנוי יורק ההומה, חש היטב מהי תחושת זרות. הוא הסתובב בעיר שלא בטובתו. הגיע שלא מרצונו. בנו הקט נולד עם מום בלב, וכל הבדיקות והבירורים העלו כי עליו לעבור ניתוח מורכב, הנערך רק במרכז רפואי נודע בניו יורק. כך נקלע לעיר זרה ומנוכרת, נושא את בנו בעגלה בדרכו לבית החולים.

הניתוח נקבע מראש, וגם שולם מראש, ולא בזול... \$100,000 דרשו הרופאים בגין הניתוח, ועוד בשבתו בארץ דאג ר' משה לארגן את הכסף. גייס מחסכונוותיו, ביקש מחבריו, לווה סכומי עתק, ושלח את הכסף בהעברה בנקאית לבית החולים המפורסם. עתה הגיעו ר' משה ורעייתו לבצע את הניתוח, שאורכו הצפוי היה שש שעות.

לאורך כל השעות האלה ישבו ר' משה ורעייתו מחוץ לחדר הניתוח, כשלבם משתפך בתפילה ותחנונים לבורא עולם. שעה קלה לפני המועד המתוכנן לסיום הניתוח, יצאו מהחדר שני מנתחים חמורי סבר, פנו להורי הפעוט ואמרו: 'האמת היא, שבמהלך הניתוח התברר כי ישנם מומים נוספים הדורשים טיפול. זה אומר שהניתוח יתארך עוד שש שעות, ולא זו בלבד, אלא שנדרש בגינו תשלום נוסף, בסך \$100,000 נוספים. אתם רוצים להמשיך בניתוח במתכונת הזו?'

ר' משה ורעייתו היו המומים. ראשית - מהבשורה - כי יש מומים נוספים בלבו הקטן של הפעוט, ה' ישמור. אם בכך לא די, הניתוח - המורכב ומסוכן בלאו הכי - יתארך עוד כשש שעות של מתח ודאגה, בהן הלב הקטן ירפרף בין סכיני המנתחים. ובנוסף על כך - לגייס מאה אלף דולר נוספים? רבונו של עולם, מניין?! - הרי עבור מאה אלף הדולרים הראשונים התאמצו מעל ומעבר. לגייס כאן ועכשיו מאה אלף דולר נוספים, בעודם בארץ זרה ומנותקים מהקהילה?!

ובכל זאת, חיי בנם שווים כל הון. הם החליטו להמשיך בניתוח, וכמובן - המשיכו להתפלל, כשהם מוסיפים בקשה שבורא עולם יהיה בעזרם, ומאה אלף הדולרים הדרושים 'פלו' עליהם משמים, שכן אין להם קצה חוט מנין לגייס סכום כזה...

בעודם מתפללים בדמעות, עבר שם יהודי מקומי. הוא ניגש אליהם ושוחח עימם בנעימות, ביקש להבין על מה ולמה הם כה מתוחים ומודאגים, מתפללים ומתחננים. כשהסבירו לו את מצוקתם, יעץ להם לפנות ליהודי עשיר הגר בקרבת מקום, לנקוש בדלתו, להסביר לו את המצוקה, ולבקש את עזרתו - אולי יחוס וירחם על בנם הפעוט ויציל נפש מ ישראל...

ר' משה, נבוך וחסר אונים, החליט לנסות. נכון, אין לו היכרות מוקדמת אתו, ונכון גם שקשה להאמין שיוכל להגיע אליו בלי לקבוע פגישה, לשוחח עמו, להסביר את המורכבות, ולצאת עם סכום שיש בו כדי לכסות את הניתוח. ובכל זאת, החליט לעשות את ההשתדלות, ופנה לביתו של הגביר.

כשנקש בדלת, היא נפתחה מיד בידי הגביר בעצמו. הוא הזדהה בשם 'יונגרמן מבני ברק', שכן הוא אברך, והמילה אברך מתורגמת באידיש למילה 'יונגרמן'. הוא ידע שהגביר לא מכיר, ולכן הזדהה בסתמיית כאברך בני ברק, 'יונגרמן מבני ברק'.

הגביר שמע זאת, והגיש לו מיד מעטפה חתומה. 'אני רוצה לדבר איתך בקשר לתרומה כספית' - אמר האברך במבוכה, ואילו הגביר השיבו: 'למה אנחנו צריכים לדבר? נתתי לך את כל מה שאתה צריך, הכל במעטפה, סע לשלום!' - סיים, וסגר את הדלת אחרי. האברך יוצא מהגביר, פותח את המעטפה, ומגלה בתוכה המחאה חתומה, עליה מתנוסס הסכום:

\$100,000!

כן, אכן כן! נס ופלא! ר' משה הסיק כי אין לדעת איך וכיצד, מן הסתם הגביר דגן כבר שמע על מצוקתו, והכין עבורו שיק. כך או כך, הרי הוא עתה שמח וטוב לב, רץ לבית החולים בצעדי ריקוד, מעביר את השיק למזכירות החותמות כי הניתוח - גם השלב השני - שולם, ושב להמתין מחוץ לחדר הניתוח...

הניתוח שולם, וגם הסתיים בהצלחה. הפעוט הועבר להתאוששות במחלקה, כשהוריו נותרים לצידו, מהללים את בורא עולם על הנס ופלא שגרם עימם, בהצלחת הניתוח ובכיסוי עליוותיו באופן מסתורי. אלא שביום המחרת, קיבל ר' משה שיחת טלפון מזרה, שהבהירה כי אולי מדובר בטעות בכתובת...

על הקו, היה הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן זצ"ל, ראש ישיבת 'זכרון יעקב'. הוא שאל כמה שאלות, ואז התבהרה הטעות: הרב יונגרמן, ראש הישיבה, הוצרך לסכום של מאה אלף דולר. הוא הפעיל מאמצים ושתדלנים שונים שידברו על לבו של הגביר, וסיכם עם הגביר כי יבוא לקחת את השיק ביום פלוני בשעה 4:00 אחה"צ.

הוא באמת הגיע באיחור קל, אלא שר' משה הגיע לביתו של הגביר בדיוק באותו יום ובדיוק בשעה 4:00, וכשהזדהה כ'יונגרמן' - אברך, קיבל את השיק מידי של הגביר... דקות אחר כך נקש הרב יונגרמן בדלת, אלא שהעשיר טען שכבר העביר את השיק ל'יונגרמן' אחר שנקש בדלתו בשעה היעודה!

ר' משה התנצל מעומק לבו, אלא שלא היה יכול להשיב את הגלגל לאחור. הוא כבר העניק את השיק לבית החולים, שילם בעזרתו. כשהתחווה לעשיר הטעות שקרתה, הבין כי יד' ה' כיוונה את העניין להציל את בנו הפעוט של ר' משה, ונעתר להעניק להרב יונגרמן שיק נוסף, בנוסף לשיק שכבר העניק לאברך 'יונגרמן' לתשלום הניתוח...

כשחזר הרב יונגרמן לארץ, סיפר את הסיפור המפעים למורו ורבו, הגאון רבי חיים גריינימן זצ"ל, שהתפעל מאוד מיד ההשגחה העליונה. כיצד קרה שבדיוק הפעם הרב יונגרמן איחר לפגישה, ובדיוק הגיע אברך שהזדהה באידיש כ'יונגרמן', ובדיוק היה מדובר באותו סכום... - הרי זה לא יאומן כי יסופר!

נענה רבי חיים גריינימן והשיב: 'האמת, שאין בכך כל פלא. כאשר זוג יהודים בוכים ומתחננים לבורא עולם מלב נשבר, ומבקשים ממנו מאה אלף דולר, תולים עיניים רק בו ומייחלים בתפילתם רק אליו - אין ספק כי בכוחם לשנות מערכות שמים, להסיט \$100,000 ממסלולם המקורי לטובתם. הרי זה בדיוק הכח של תפילה!'

סיפור מופלא זה, אותו סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, מעורר את הלב: הנה כי כן, כמה גדול כח התפילה. יהודי אחד מתאמץ ומשתדל לקבל תרומה של \$100,000, ויהודי אחר, בתפילה מעומק הלב ומעמקי הנפש, בתחנונים אמיתיים ובדמעות שלישי, פשוט זוכה בכסף כזכיה מההפקר!

אחים יקרים, אין לנו אלא את כח הפה, את כח התפילה. בכל זמן ועת ובפרט עכשיו, הבה נתפוס את כח התפילה בשתי ידינו, נאמץ אותו אל ליבנו. עתה הזמן להתחזק בתפילה בכוונה, בהתלהבות, בהגעה הזמן וביישוב הדעת - בלי הפרעות וכלי צלצולי טלפון טורדניים. כעת הזמן לחזק את התפילה ולשאת עיניים מייחלות לשומע תפילות עמו ישראל, והוא ישמע את תפילותינו ויחיש את ישועתנו!

נהג אוטובוס או מחלק לחמים?

את הסיפור הבא שמעתי מבעל המעשה בעצמו, ומעשה שהיה כך היה: בעל המעשה הוא נהג אוטובוס, המשרת בקו 415 בבית שמש. באחד הימים הקדים לבוא לעבודה לפני זמן צאת האוטובוס, והחליט כי בזמן שנותר לו יחפש לעשות מעשה טוב. על אתר יד מהאוטובוס ופנה למכולת סמוכה, רכש בה 2 ככרות לחם ו-2 תבניות ביצים, וביקש להעניקן לנזקק.

רק לאחר שהמוצרים היו בידי, נזכר שבעצם הוא לא מכיר כאן איש. הוא עצמו אינו מקומי, רק משמש כנהג אוטובוס. עכשיו יש בידו שקית ובה לחמים ותבניות ביצים, אבל הוא לא באמת יודע מה לעשות בשקית שבידו... הוא חוכם בדעתו, ולפתע נזכר: כן, יש לו ידיד נעורים שלמד אתו בחברותא בישיבה לפני כמה שנים טובות. אם אינו טועה - הלה גר כאן בסביבה...

חיש קל הוא מברר את כתובתו של חברו מהעבר, ומגלה כי הוא מתגורר בבניין סמוך ממש, 3 דקות הליכה. 'נו, אותו ידיד נעורים הוא לבטח אברך שהפרוטה לא מצויה בכיסו', מהרהר נהג האוטובוס, 'אין ספק כי זו כתובת ראויה'. הוא מייץ את פסיעותיו בדרכו לביתו של ידיד נעוריו, נוקש בדלת בשעת בוקר מוקדמת, ו...

כשהדלת נפתחה, חברו מקבל אותו בהפתעה מהולה בהתרגשות גדולה, הוא מביט פנימה ומגלה כי על השיש במטבח שקיות אוכל ריקות, אין בהן דבר. על כסא במטבח יושבת רעייתו של חברו ותהלים בידיה, מתפללת בדמעות. כשהוא מסביר לחברו כי 'בדיוק' נקלע הנה, 'בדיוק' רכש לחמים וביצים, ו'בדיוק' העלה בדעתו להעניק לו אותם, החבר מזנק בהתלהבות:

'הרי זה לא יאומן ממש! קמנו הבוקר, וגילינו שהלחם והביצים נגמרו אמש. הילדים שלנו מבקשים סנדוויץ' הכולל לחם וחבייתה, אולם לא היתה בידי כל פרוטה. רעיית החליטה שבמצב כזה יהודי מתיישב ומתפלל בכל לבו לבורא עולם, וזה מה שעשתה. ועיניך הרואות - היא יושבת ותהלים בידיה, והלחמים והביצים הגיעו אלינו עד הדלת, בידי חבר טוב ודואג שנזכר בי לאחר שנות ניתוק ארוכות, והביא לי בדיוק את מה שהתפללתי עליו!'

את הסיפור הזה שמעתי מבעל המעשה בעצמו, והוא מטלטל את הלב: ברגע אבוד, כשאינו מזהיר את הילד, התיישבה האשה הזו והתפללה. היא הבינה שהיא בשעת מצוקה, אין לה למי לפנות, רק אבא שבשמים יכול לעזור. והוא באמת יכול - כי רק הוא יכול היה לסובב את העולם כך שהנהג יבוא מוקדם לעבודה, יחליט לרכוש מוצרים בעיר זרה, יחפש כתובת עברום, ויעניק אותם בדיוק לבית הנכון!

אחים יקרים, כח התפילה הזה הוא של כולנו, של כל יהודי. אבא שבשמים לא מנסה להקשות עלינו, הוא יוצר לנו קשיים כדי שנפתח את הלב ונדבר אתו, נבקש ממנו והוא יחוש לעזרתנו. הוא העניק לנו קושי בתקופה זו כדי שנחזק את הקשר עמו ונתפלל אליו מעומק ליבנו, הבה נעשה זאת בכל הלב, ונזכה שהוא יקבל ברחמים וברצון את תפילותינו!